

Инокиния-та склонися да я заведе при игуменка-та, коя-то като тѣ въ стая-та влизаха молитвы-те си правяше: вратарка-та запрѣя при порта-та, и на колѣнѣ се приклони; Прасковія я подража и Богу ся моли за да направи игуменка-та милостива камъ-то нея да бъде. Кога-то тая сверши молитва-та си приближи млада-та дѣвойка, коя-то на колѣнѣ стоеше, и съ милость рече ѝ да стане. Прасковія каза ѝ и нмя-то си и намѣреніе-то на путешествіе-то си; показа пашапортъ-атъ си, и поиска да преспи тая нощъ въ монастырь-атъ, кое-то и ѝ ся дозволи. Абіе като ся обиколи отъ много инокини, кои-то отъ любопытство при игуменка-та дошли бѣха, отговори на всы-те вопросы кои-то едни подиръ други ѝ повтаряха, и разказа трудны-те случаи на свое-то путешествіе съ толика една простота и съ толико едно естественно краснорѣчіе, щото направи госпожи-те кои-то я обиколяваха слезы да проливатъ, и всяко добро да ѝ искатъ. Обременена я съ ласканіе и поличеніе и игуменка-та прія я въ суцы-те свои стаи и отъ тогази на уми-атъ ся тури въ монастыря да я задержи, и да